

φωνήν της ἠδύνατο, νὰ χαμηλώσῃ πλέον τοῦ συνήθους ἢ τοῦ; ὀφθαλμούς της στιγμιαιῶς νὰ κλείσῃ, διότι πάραυτα ἡ ἀππλαγχνος τῆς γροαίας φωνή τὴν ἐπέπληττε πικρῶς καὶ τὴν ὠιδιόζει διὰ τὴν ἀχαριστίαν της μὲ λῆξις-σκληρὰς καὶ ὑβριστικὰς.

Ἡ ταλαίπωρος νεάνις δὲν ἀντιείχεν ὑπὸ τὸ ἄχθος τῶσαν δαινοπαθειῶν. Αἱ παρειαὶ της, αἱ ἄλλοτε φαιδραὶ καὶ ῥόδωχοι ἐχλωμαίνοντο, οἱ ὀφθαλμοὶ της δέλαμπον ὑπὸ λάμπῃως ἀκατανοήτου, τὰ δὲ τῶς του ἐκοιλοῦντο χρωματιζόμενα ὑπὸ μολυβδοχρῶων κηλίδων. Ποτὲ μειδιάμα δὲν ἐφαιδρυνε τὰ χεῖλη της, οὔτε κὰν ὀπότεν οἱ παρήγοροι τοῦ ἀγαθοῦ ἐπισκόπου λόγῳ προσέβαλον λάθρα τὰς ἀκοὰς της. — Λέγομεν λάθρα, διότι ἡ δούστροπος καὶ σκληροκάριδος γροαία δυσανησχέει ὅτανκίς ἐβίεπεν ὅτι ἡ κατάστασις τῆς Μαρίας ἐνέπνεε συμπάθειαν. Ἐλεγε δὲ τότε πρὸς τὸν ἀδελφὸν της καὶ τοῦ; περὶ αὐτόν.

— Ὅποιος τὴν θλίπει δὲν θὰ εἰπῇ ὅτι τὴν βασανίζω; ἐγὼ τὴν ἔχω σὰν παιδί μου' δὲν τὴν ἀφίνω οὐδὲ στιγμὴν ἀπὸ σιμά μου, καὶ αὐτὴ καμνεὶ τὴν λυπημένην, διὰ νὰ τῆς λέγουν πῶς εἶναι ἀξία λύπης καὶ νὰ συμπάσχουν μὲ αὐτήν! Πταίω ἐγὼ ἂν αὐτὴ εἶναι διαθέσεως μελαγχολικῆς καὶ χαρακτικῆς δειλοῦ; στέκεται πάντοτε ἐμπρὸς μου συνεστραμμένη καὶ ὡς νὰ ἦτο ξένη' τρέμει εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς μου, ὡς νὰ τῆς προξενῶ φόβον. Νὰ σὰς εἰπῶ, αὐτὸ εἶναι ἀνυπόφορον' ἀλλὰ τί νὰ κάμω! εἶναι ὄφρα ἡ ταλαίπωρος, καὶ δὲν ἔχει εἰς τὸν κόσμον ἄλλον ἀπὸ ἐμένα' πρέπει νὰ ὑποξέρω, διότι ἂν τὴν ἐγκαταλείψω, τί θὰ γένη; Δὲν εἶναι ἀλήθεια, Μαρία, εἰπέ μου, τί θα γένης ἂν σ' ἐγκαταλείψω, σὺ ἡ ὁποία, ἂν δὲν σ' εὐσεπλαγχνιζόμεν ἐγὼ δὲν θὰ εἶχες οὔτε ἄστυλον, οὔτε ἄρτον;

Ἐν δλόκληρον ἔτος παρήλθε, καὶ οὐδεμία μεταβολὴ ἐγένετο εἰς τὴν ἀξιοδάκρυτον κατάστασιν τῆς Μαρίας' ἐν ἔτος παρήλθε, καὶ οὐδεὶς γογγυσμὸς ἢ παράπονον ἐξῆλθε τοῦ στόματός της. Αἰλοῦσα περὶ τῆς εὐεργετιδὸς της, διότι οὕτως ἀπεκάλει τὴν Κυρίαν Λυδορῆν, μεταχειρίζετο τοὺς σεβασμιωτέρους ὄρους, ἐπιβάλλουσα ἠπίως σιωπὴν πρὸς τοὺς ἀποπειρωμένους νὰ κατηγορήσωσι τὴν διαγωγὴν τῆς γροαίας κομῆτης ἐλευσιολογούντες τὴν κατάστασιν τῆς νεάνιδος.

— Δὲν ἀνῆκει εἰς ἐμέ, ἔλεγε πρὸς αὐτοὺς, οὔτε νὰ ἐπικρίνω οὔτε ἄλλους ν' ἀνεχθῶ ἐπικρίνοντες τὴν εὐεργετιάν μου, ἥτις μοῦ ἔδωκεν ἄστυλον. Ποτὲ δὲ σθλας δυνηθῆ νὰ τῆς ἀνταμοίψω τὴν πρὸς ἐμέ εὐεργεσίαν της. Τὰ δὲ ἀσθήματα ταῦτα τῆς Μαρίας ἦσαν εὐκρινῆ, διότι ἡσθάνετο αὐτὰ ἀπὸ καρδίας, ὁμοίαν πρὸς τὸν κισσὸν ὅστις διὰ τῶν τρυφερῶν αὐτοῦ ἄρμων περιβάλλει τὸν κορμὸν τῆς ὑποστηρικτοῦσας αὐτὸν γροαίας δρυὸς, ἂν καὶ ὁ φλοιὸς αὐτῆς εἴσιν λίαν τραχὺς...

Ἡ Μαρία, καὶ τοὶ περιορίζουσα σενῶς τὰς μετὰ τῶν οἰκιακῶν καὶ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ ἐπισκοπικοῦ παλατίου σχέσεις της, οὐχ ἤταν ὁμοῦς εἶχεν ἐφεκλύσει ὄλων τὴν εὐνοίαν διὰ τῆς γλυκύτητος, τῆς καλοκάγαθίας ἀκί τοῦ κάλλους της. Ὅθεν ὅσον οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἐμίσειον τὴν Κυρίαν Λυδορῆν, τόσον ἠγάπων τὴν Μα

ρίαν, καὶ συνμιλλῶντο πρὸς ἀλλήλους· τίς τοῦ ἄλλου νὰ ἐκθειάσῃ περισσώτερον τὴν κόρην κατὰ τὴν πόλιν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν ἐπίσκοπον, οὗτος ἠγάπα αὐτὴν ὡς ἴδιαν τοῦ θυγατέρα, καὶ πολλάκις οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀγαθοῦ ἱερέως ἐπληροῦντο δακρύων θλίπτοντος τὰς πρὸ τὴν νεάνιδα ταπεινωτικὰς ἐπιπλήξεις καὶ τὴν ἀπότομον διαγωγὴν τῆς ἀδελφῆς του. Διὰ μυρίων δὲ τρόπων ἐπροσπαθεῖ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν νεάνιδα προσέχων ἐνταυτῷ μὴ παροργίσῃ τὴν εὐαρέτιστον γροαίαν' ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἦτο δυσχερέστατον, καὶ πολλάκις θέλων νὰ παρηγορήσῃ ὅπως οὖν τὴν ὄφρα ἡν κόρην, ἐπέσυρε κατ' αὐτοῦ τὰ ὄγληρὰ παραπονα τῆς ἀδελφῆς του.

Ἡ μόνη τῆς ἡμέρας σιωγὴ καθ' ἣν ἡ Μαρία ἀπαλάμβανε μικρὰς ἀναπαύσεως, ἦν ἡ ὥρα καθ' ἣν ἡ Κυρία Λυδορῆ, μετὰ τὸ γαῖμα, ὅπερ σχετικῶς πρὸς τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, παρτίθετο περὶ τὰ μέτρα τῆς ἡμέρας, κατακλινομένης ἐπὶ ἀναπτυστικωτάτης κλίνης περδίδετο διὰ τινὰς στιγμὰς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ μεσημβρινοῦ ὕπνου. Ἡ Μαρία ἀπισούρευτο τότε ἐντὸς τοῦ κοιτανίσκου της, ἤνοιγε τὸ παραθυρον καὶ ἀνέπνεε καθαρὸν αἶρα' διότι οὐ μόνον ἡ κόμησα εἶχε σύστημα νὰ μὴ ἐξέρχεται οὐδέποτε τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἀκόμη ἀπῆται νὰ μὲνωσι τὰ παραθυρα διὰ παντός καὶ ἀκλειστα. Ὁ μικρὸς φαγγίτης δὲ οὐ εἰσέδουε τὸ φῶς εἰς τὸν κοιτανίσκον τῆς Μαρίας ἠνοίγοντες ἐπὶ πλατείας δεινδροφύτου παρέχων, δεξιῶς, ἐλευθέραν τὴν θέαν πρὸς τὴν παρακειμένην οἰκίαν ἐμπορίου τινὸς ἐριούχων, τοῦ πλουσιωτέρου τῆς πόλεως Soissons, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιγραφὴ, τὸ ἐρυθροῦν δένδρον ἔχαιρε μεγίστης φήμης καὶ ὑπολήψεως καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν. Ὁ οἰκιακὸς βίος τῆς φιλησούχου οἰκογενείας τῆς κατοικοῦσας τὴν οἰκίαν ἐκείνην παρουσιαζε, διὰ τῆς ἀικινησίας της, θέαμα θελκτικώτατον πρὸς τὴν αἰχμάλωτον ὄφρα ἡν.

Ὁ μνηθεὶς ἔμπορος ὠνομάζετο Ἰωάννης Παστελωτ καὶ συνῆλθε μετὰ τῆς μητρός καὶ τῆς ἀδελφῆς του. Ἡ πρώτη διεύθειε τὰ τῆς οἰκίας, ἡ δὲ δευτέρα ἐβόηθει τὸν ἀδελφόν της εἰς τὰ τοῦ ἐμπορίου. Αὐτὴ συνοσεῖτο μετὰ τῶν ἀγοραστῶν, ἐμίτρα τὰ ὑφάσματα καὶ διετῆρει τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τὰ βιβλία τοῦ καταστήματος, θύμα δὲ ὁ ἐξελήττοντο πάντες ἐν γένει οἱ θαμένοι τοῦ ἐργαστηρίου, διότι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τῷ ὄντι ὡς θαῦμα ἐθεωρεῖτο τὸ νὰ γινῶσκη νεάνις ὀλίγην γραφὴν καὶ ἀνάγνωσιν. Ἄλλ' ἡ Ἰωάννα ὡς διδάσκαλον ἔσχε τὸν ἀδελφόν της, καὶ ὠρελήθη τάχιστα ἐκ τῶν μαθημάτων ἐκείνου τὸν ὅποιον καὶ ἠγάπα καὶ ἐτέβετο ἐνταυτῷ ἐκ καρδίας. Ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἡ κόρη μόλις ἦτο τετραετιδῆ, ὁ δ' ἀδελφὸς της, ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἡμέρας τὴν ἐπιρριποιεῖτο ὡς ἄλλος πατὴρ τρέφων πρὸς αὐτὴν τυρλὴν ἀφοσίωσιν. Ὅθεν καὶ ἡ Μαρία ὑπὸ μίαν καὶ μόνην ἰδέαν ἀνηρχολεῖτο, μίαν ἐπιθυμίαν εἶχε, πρὸς ἕνα σκοπὸν ἀπέβλεπε· ν' ἀρέσκη εἰς τὸν ἀδελφόν της, νὰ ἐφεκλύσῃ ἐν μειδιάματι του, ν' ἀκούσῃ διὰ τῆς δαρείας ἐνταυτῷ καὶ γλυκείας φωνῆς του τὸ,

— Ἰωάννα, εἶσαι ἀγαθὴ ἀδελφὴ!

Τότε συνέχαιρεν δλόκληρος ἡ οἰκία, ἡ δὲ Κυρία Παστελωτ διεκόπτε τὰς οἰκιακὰς τῆς ἐργασίας διὰ